

have vi seet, at vi have kunnet behandle Finansloven stykkevis, og deels ville jo ærede Medlemmer af det forhenværende Rigsraad erindre, hvor stærkt det ifjor i Rigsraadets Folkething, som med Hensyn til Sammensætning og tildeels ogsaa med Hensyn til Personer var fuldstændigt ligt med det nuværende Folkething, blev udtalt og fremhævet, at man gik saa meget i det Enkelte, fordi man haabede, at Finansloven da for Fremtiden skulde gaae saa meget lettere og hurtigere igjennem. Og hvad Rigsdagens Folkething angaaer, ville de Herrer vide, at det nu i 17—18 Aar har behandlet sit Budget saa nøie, har endevendt og beseet det saameget, at heller ikke der synes det muligt, at Noget af Betydning kunde gennemføres, der vilde sinke Behandlingen. Naar jeg altsaa her stiller det Spørgsmaal, hvad der da er Grunden til, at det skulde være nødvendigt i dette lille Land, med dette lille Budget, at benytte et halvt Aar til Finanslovens Behandling, da veed jeg, efter min Opfattelse, intet Bedre at svare, end at det maa ligge i, først, at man gaaer altfor meget i det Enkelte, gaaer saa dybt ned, at det efter Flextens Anskuelse nærmer sig til det Smaa, for ikke at sige det Smaalige; dernæst i, at man søger igjennem Finansloven at administrere, eller rettere at administrere mere end nødvendigt; thi det følger af sig selv, at der ved enhver Budgetbehandling tildeels skeer Indgrib i Administrationen, forsaavidt som der bevilges Mere eller Mindre. Men der er en anden Side af Sagen, som man skal vogte sig for at komme ind paa, og efter mit Skjøn er den Grændse, som her bør drages, ikke saa sjældent meget betydeligt bleven overskreden. Fremdeles ligger det i, at Finanslovens Behandling benyttes af flere af Udvalgets Medlemmer til at skaffe sig Oplysninger om forskjellige Ting, og da det nu er saa uheldigt, at Alt saa at sige staaer i Forbindelse med Finansloven, vil det let sees, at disse Oplysninger kunne forlanges og ogsaa ere forlangte i mangfoldige Retninger, Noget, som selvfølgelig tjener til at for-

hale Sagernes Tilendbringelse. Endelig synes enkelte Medlemmer ikke at have nogen Sky for ved anden Behandling her i Thinget at anbefale Vedtagelsen af Anmærkninger og af Forslag, om hvilke det med den højeste Grad af Sandsynlighed kan vides, at de, selv om de vedtages, ville blive forfaste ved tredje Behandling eller i alt Fald, selv om dette ikke skeer, ganske vist ville blive sendte tilbage af det andet Thing. — I Betænkningen over den sidste Finanslov er der endnu kommet et nyt Moment til, der vil bidrage til Lovens Forsinkelse, idet man har begyndt paa den Skik at tilspøe Afhandlinger til Betænkningen. Hvis dette skulde gribe om sig, saa vil Betænkningen tilsidst ende med at blive et heelt Magasin for folkelige Forelæsninger, og da det ikke vil kunne undgaaes her i Salen mere eller mindre at komme ind paa og at berøre saadanne Afhandlinger, hvad man jo har seet Prøver paa, vil dette ikke blive gavnligt med Hensyn til Lovens hurtige Tilendbringelse. Samtidig med, at Lovens Behandling har været saalange, er det rimeligt, at man spørger, hvad Resultatet af disse langvarige Forhandlinger har været. Ingen vil naturligvis nægte, at Finansudvalget har arbejdet flittigt og dygtigt; det er slet ikke der, jeg vil hen, saalidt som det er for at sige Røgsomhelst nogen Ubehagelighed, at jeg stiller dette Spørgsmaal, men det er, fordi Sagen ligger mig alvorlig paa sinde, fordi den i en vis Henseende kan have haft høist skadelige Følger. Hvad er altsaa Resultatet af denne langvarige Forhandling? Jeg troer, Alle ville indrømme, at det positive Resultat er meget ringe, og at Ingen tør sige, at her er paavist store Udgifter, der kunne staaes bort, eller store Indtægter, der kunne flyde ind. Man vil rimeligvis indstrænke sig til at udtale, at det egentlig er en negativ Virkning, der er opnaaet, det vil sige, at Et og Andet ikke er indkommet i Finansloven, fordi man vidste, at Loven vilde blive saa nøagtig gennemgaaet; men jeg troer dog, at 3 Maanedes vilde være tilstrækkelige til at undersøge Lovens